

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A AŞEZAMINTELOR CULTURALE

Serla II • Anul 86 • Nr. 853 • Miercuri 29 aprilie 1964 • 8 pagini — 15 bani

Mihai BENIUC

CÎNTĂ CUCUL

Cîntă cucul la Bicz
Şi s-aude-n Bărăgan —
Ziua-ntii de Mai e azi
Şi-i mai mîndră ca-n alt an.

Corbul stă pe-unlemn în vîrf
Cîrăind: „Iţi pare numa’;
Mie-mi vin duhori de stîrv,
Bîntuie prin lume ciurma”.

Cîntă mierla-n aluniş
Cîntec mătăsos de tort:
„Corbe, corbule dugliş,
Put stăpînii tăi a mort.

Stau cu ghiare de balaur
Graşi, întunecaţi şi mari

Pe grămezile de aur,
Roşi de gînduri şi de cari.

Banii-s năclăiţi de sînge,
Geme aur-a cătuşă,
Cînd bălaurul se stringe
Zvonuri auzind la uşă.

Du-te, corbe, vezi-i cum
Pe belşuguri ce se surpă
Din temeul lor de scrum
Domnii tremură şi turbă”.

Cîntă cucul la Bicz
Şi s-aude-n Bărăgan —
Ziua-ntii de Mai e azi
Şi-i mîndră ca-n alţi ani.

Ion BĂNUŢĂ

ÎN MAI

Castanul stă demult în unghi de poartă
şi florile se urcă în fereastră,
e parcă un Făt-Frumos în bolta-albastră,
şi iarna cade-n amintire, moartă.

E Mai şi flori sînt pretutindeni,
în România nouă, mai departe,
zac norii grei în lăzi de moarte.
E sărbătoare de Armindeni.

Mă duc în piaţă şi pe stradă,
multimile mă-mbată iară,
mă-nscriu în rînduri, sub fanfară,
şi iată-mă sub cer... Paradă!

Mă zguduie din trunchi parada,
tăranii mei şi muncitorii,
mă poartă-n amintire zorii
şi cade-n genune spada.

Stîrnesc din visul meu tribună
de flori, — cum n-au fost niciodată
în Mai, şi plînge vremea-ngenuncheată
cînd fericirea-n primăvară sună.

DRAPELUL ROŞU AL LIBERTĂŢII

Armindenul, bătrîna sărbătoare a primăverii, a căpătat o altă semnificaţie şi o mai mare greutate din clipa cînd a devenit ziua internaţională a celor ce muncesc. Asemeni primăverii, care îmbracă firea în strălucitoare haine alungînd tot ce e mohorit, ziua de 1 Mai simboliza visul pentru o primăvară înnoitoare din punct de vedere social, pentru toate popoarele care trăiau în întuneric şi suferinţă.

Pe la sfîrşitul veacului trecut, poeţii muncitorimii cîntau astfel ziua de 1 Mai:

Intinerită-i firea sub cer de primăvară,
Pe drum se-nşiră-o oaste, e oastea proletară.

Nici zăngăniri de arme, nici searbădă fanfară...

Ci ochii veseli cată: că-n albe slove-i scris,

Pe flamurile roşii, lumina unui vis...

Poetul era I. Păun-Pinco. Tot pe atunci poetul Traian Demetrescu spunea în versurile sale închinete acele-lăşi zile:

Din idealurile voastre,
O, visători flămînzi şi goi,
Vor răsări ca nişte astre
Senine lumi cu oameni noi!

Cu vremea, aceste crîmpele domoale de vis ale poezilor care activau în mişcarea muncitorească şi care caracterizau încă neînchegata forţă politică a muncitorimii, prindeau tot mai multă consistenţă, pe măsură ce proletaariatul se maturiza. Însă, lipsit de un partid marxist-revoluţionar, biblia, neştiind cum să ducă lupta cu mai mult avînt pentru a împinge societatea înainte.

Dar visurile se aspreau treptat. Oamenii învăţau din ciocnirea cu forţele întunericului, că visul se cucereşte prin lupte crîncene.

Din clipa în care partidul celor oropsiţi, partidul comunist, condus de oameni hotărîţi şi energici, luminaţi de ideile marxist-leniniste, oameni care aveau putinţa să vadă mai departe decît socialiştii de pînă atunci, a luat conducerea mulţumii flămînde, o nouă

eră s-a deschis în luptele pentru cucerirea libertăţii poporului nostru.

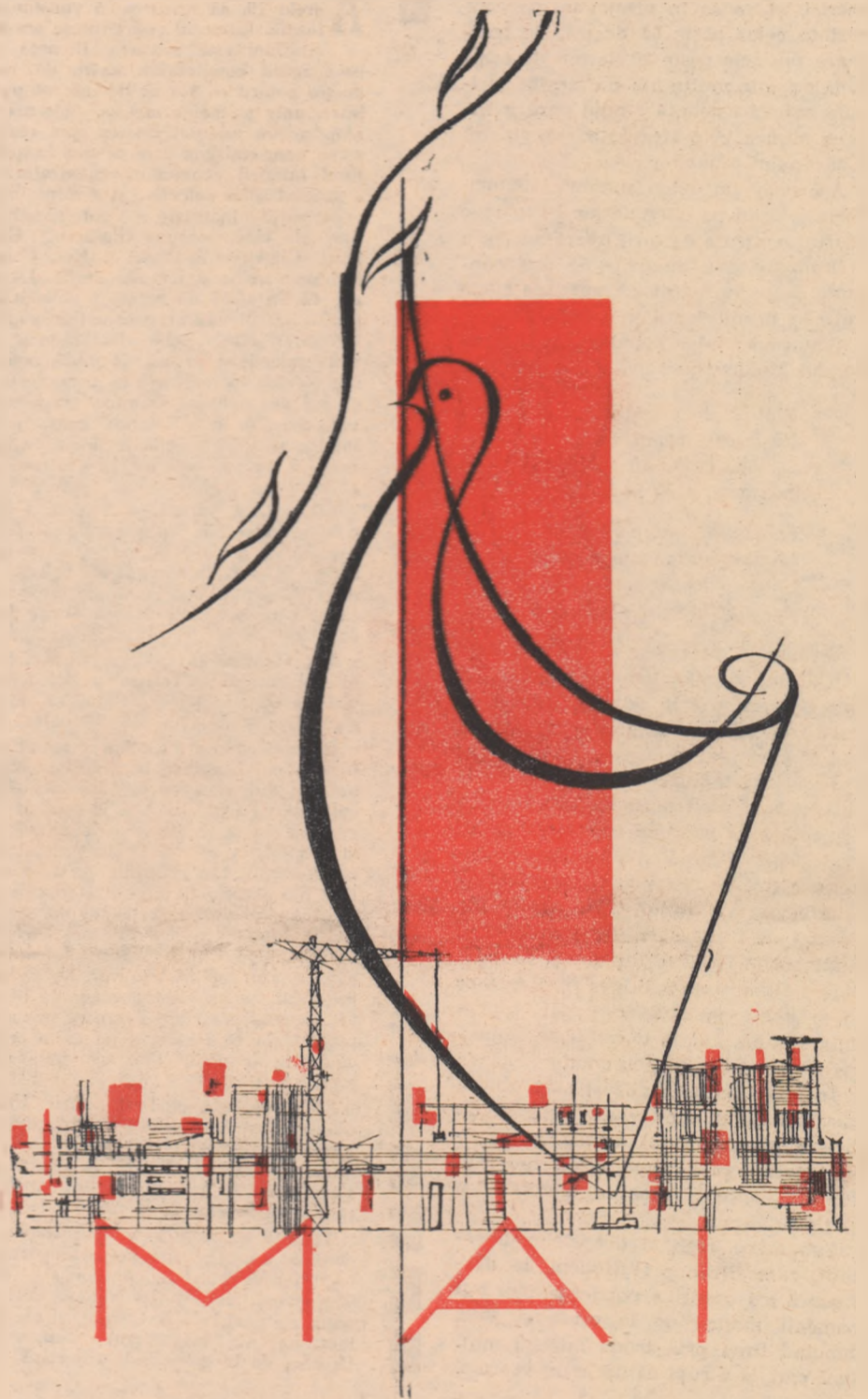
Cele două decenii de la Eliberare care se vor împlini la 23 August anul acesta, vorbesc despre fericirea de a fi liber, prin toate marile înfăptuiri ale clasei muncitoare, aliată cu ţărînimea muncitoare. Ele nu sînt pagini de evoluţie simplă, ci o transformare revoluţionară, şi de aceea fulgerătoare, care-şi arată roadele pe cuprinsul ţării întregi.

Un cîntec popular din Maramureş cîntă astfel bucuria după care tinjea poporul:

Bucurie, mîndră floare,
Ai şters lacrimi şi sudoare
Şi ne-ai dat şi nouă soare
Şi lumină şi hodină
Şi trai bun la masa plîndă
Că de-atunci tot înfloreşti
Şi tăt satu-ntinerestii!

ALEXANDRU ŞAHIGHIAN

(Continuare în pag. a 2-a)

Desen de DAN IONESCU

Drapelul roșu al libertății

(Urmare din pag. 1)

Intinerirea despre care vorbește cu atîta foc cîntărețul popular își dezvoltă florile pretutindeni în țară ca o nouă haină pe care a îmbrăcat-o...

Dacă ai putea să plutești în văzduh spre a cuprinde pînă departe cîmpiile patriei, ai vedea în primăvara aceasta forfota celor peste 65 de mii de tractoare sau cele peste 30 de mii de combine ori alte multe mii de mașini agricole care-și așteaptă rîndul spre a începe munca prin sîrguința neostenită a țaranului muncitor.

Așa cum în uzine și fabrici muncitorii aplecați pe uneltele lor își măresc efortul pentru a da țării libere mașinile trebuitoare sau bunurile de larg consum, care au sporit cu aproape 60 la sută în primii 4 ani ai șesenalului.

Spune un cîntec popular din Cîmpulungul Moldovenesc :

Vintule de primăvară,
Du-te azi, la noi, prin țară
Să vezi cîte s-au schimbat
Prin oraș și pe la sat.

Frunzuliță, floare-albastră
Mîndră-i țara, țara noastră
Unde-au fost bordeie, ieri,
Azi sînt blocuri pîn'la cer.

Desigur că poetul se gîndește la cele 160 de mii de apartamente clădite la orașe, precum și la cele 350 de mii de case construite la sate în primii patru ani ai șesenalului.

Producția industrială a crescut cu 74 la sută mai mult decît în 1958, iar cea agricolă e în continuă creștere. Între anii 1960—68 producția medie de cereale a fost de 10 milioane tone față de 9 milioane ale anilor 1956—59. 97 de mii de hectare redede agriculturii anul trecut, smulse din lunca inundabilă a Dunării, și mai ales prin ceea ce își propune partidul de a mări suprafața arabilă pînă la 10 milioane de hectare, vor aduce un nou spor.

În toate aceste realizări stau gîndurile partidului, dînd viață visurilor de belșug ale poporului nostru, acele visuri care i-au luminat calea spre libertate, spre fărîmarea cumplitului jug de pătimiri.

Sub macii roșii ai drapelului libertății, care filiiie pretutindeni, se desfășoară azi bogățiile patriei pentru toți oamenii muncii de la orașe și sate, înnoind firea prin truda întregii mulțimi care și-a rupt cătușele de veacuri.

Din experiența noastră

Ascultătorii stației noastre de radioficare s-au obișnuit ca, zilnic, la orele 19, să urmărească emisiunea locală. Interesul ce-l stîrnesc aceste emisiuni este urmarea firească a preocupării comitetului nostru de redacție pentru ca ele să devină tot mai interesante și mai atractive. În acest scop ne-am orientat munca spre realizarea unor emisiuni care să vină în sprijinul întăririi economico-organizatorice a gospodăriilor colective și a răspîndirii experienței înaintate a colectivităților din cele cinci comune (Basarab, Golenji, Ciuperceii Vechi și Noi, Calafat) pe care le deservește stația. Desigur că, în afară de aceste probleme de producție, în cadrul emisiunilor popularizăm și alte aspecte din munca și viața colectivităților ca, de pildă, acțiunile pentru infrumusețarea comunei (de curînd am avut o emisiune închinată colectivităților din Basarab, care prin munca patriotică efectuată au situat comuna pe primul loc în întrecerea „Pentru cea mai frumoasă comună”).

Informarea variată și bogată a ascultătorilor reușim s-o asigurăm atît prin deplasările noastre periodice în comune, cît și prin corespondenții voluntari, recrutați din diferite sectoare de muncă și care completează, cu știrile lor, emisiunile.

Voi vorbi despre cîteva din emisiunile pe care le-am realizat pe tema răspîndirii experienței înaintate și care s-au dovedit deosebit de eficiente.

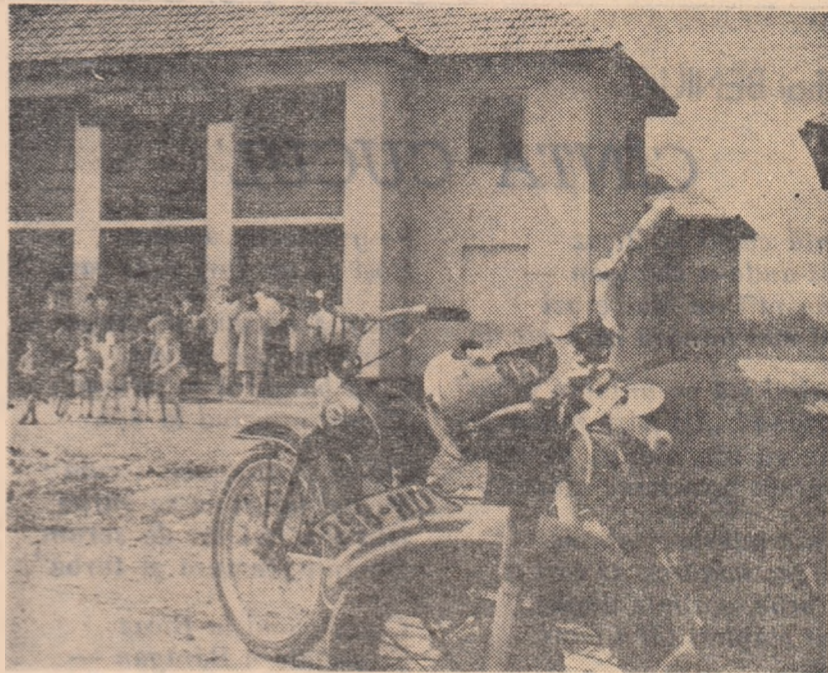
În urmă cu cîteva săptămîni mă aflam în comuna Ciuperceii Noi. La căminul cultural avea loc o seară închinată colectivității fruntașe Ana Urziceanu — cea mai bună crescătoare de păsări de la gospodăria colectivă. Cu prilejul acestei manifestări culturale, ea a împărțit din experiența ei în creșterea păsărilor. Au ascultat-o peste 300 de colectivități. M-am gîndit atunci s-o invităm în studio pentru ca în cadrul rubricii Fruntașii au cuvîntul să vorbească despre felul cum a obținut rezultate bune în creșterea păsărilor. Era doar una din problemele ce interesau pe toate crescătoarele de păsări din comunele deservite de stație.

Și într-adevăr, cuvîntul Anei Urziceanu a fost bine primit de colectivități. Într-o discuție cu crescătoarele din comuna Golenji am aflat că au început și ele să pună în aplicare unele lucruri pe care le-au învățat de la Ana Urziceanu.

Tot atît de utile s-au dovedit și expunerile colectivităților Petre Singurean, îngrijitor de porci la gospodăria din Ciuperceii Noi, Marița Nenetu, crescătoare de păsări de la Calafat, și ale altora. Recent, brigadierul Constantin Ureche, de la gospodăria colectivă din

„AICI STAȚIA

DE RADIOFICARE”

Zi de duminică la căminul cultural din Cristur, regiunea Hunedoara.

Calafat, a inaugurat rubrica Fruntași ai recoltelor bogate, arătînd cum a reușit brigada sa să obțină, anul trecut, o producție medie de 4 000 kilograme porumb boabe la hectar.

Adeseori am avut ca oaspeți în studio președinți de gospodării colective, vicepreședinți sau alți membri ai consiliului de conducere, ingineri care la rubrica Să învățăm din experiența G.A.C.-urilor fruntașe au popularizat inițiativele colectivităților pentru întărirea și dezvoltarea gospodăriilor lor colective. Bunăoară, în luna martie, Traian Schirigiu, secretarul organizației de bază P.M.R. de la gospodăria colectivă Victoria socialismului din Ciuperceii Noi, a vorbit despre folosirea terenurilor nisipoase. La această gospodărie colectivă, consiliul de conducere, sub îndrumarea organizației de partid, a mobilizat pe colectivități pentru valorificarea terenurilor nisipoase. Pe suprafețe întinse ei au stăvilit nisipurile prin plantarea unor perdele de protecție, iar pe altele au plantat pomi și viță de vie. În acest fel, peste 300 de hectare din terenul nisipos a fost dat în folosință. Pentru a face cunoscută inițiativa valoroasă a colectivităților din Ciuperceii Noi — care poate fi preluată și de către vecinii lor din Ciuperceii Vechi — l-am invitat pe secretarul organizației de partid, iar apoi am transmis și alte emisiuni dedicate acestei probleme.

Tot în același scop, l-am invitat și pe președintele gospodăriei colective din satul Smîrdan, care a înfățișat perspective dezvoltării sectorului legumicol. Anul trecut, cei din Smîrdan au realizat de pe 17 hectare cu legume un venit de 700 000 lei, iar în acest an au extins suprafața la 25 de hectare.

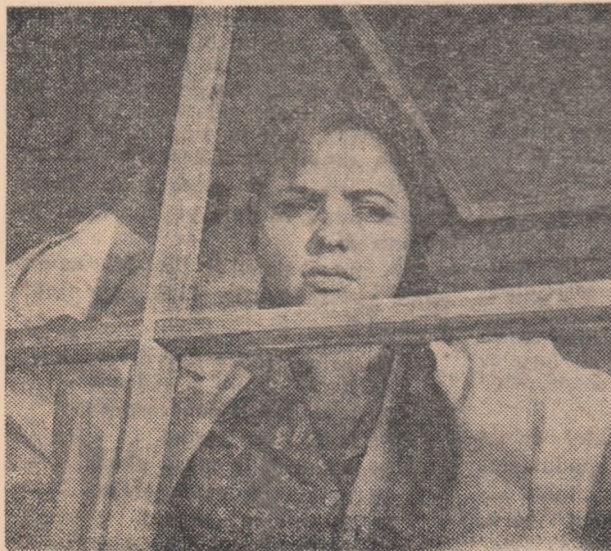
Acum, în perioada muncilor agricole, emisiunile noastre informează zilnic ascultătorii asupra stadiului lucrărilor. Materialele în general au un caracter mobilizator. În afara rubricilor folosite pînă acum, ne-am propus să reluăm rubrica Față în față, care va mijloci analiza a două brigăzi cu condiții asemănătoare de muncă și cu rezultate diferite. Vom invita mai des brigăzile artistice de agitație pentru a prezenta scurte spectacole axate pe campania agricolă și vom alcătui programe muzicale speciale închinată colectivităților fruntași.

Am încercat să redau doar cîteva aspecte din activitatea stației noastre de radioficare. Aș dori, însă, ca prin intermediul revistei „Albina” să aflu cîte ceva și din experiența altor comitete de redacție în realizarea unor emisiuni cît mai bogate și instructive.

MARIETA GUȚĂ
responsabila comitetului de redacție a stației de radioficare Calafat

PE ECRANE ● PE ECRANE ● PE ECRANE

DRAGOSTE LUNGĂ DE-O SEARĂ

Scenă din film

Dragoste lungă de-o seară — turnat de regizorul Horea Popescu după un scenariu scris de Al. Ivan Ghilia — urmează, prin mijlocirea unui subiect dramatic, să înfățișeze ridicarea femeii de la țară la o viață nouă și demnă.

Filmul începe furtunos și întunecat. O ploaie vijelioasă, cu tunete și fulgere, cu picături mari și dese, cu grindină și vînt biciuitor îi află pe colectivități la strînsul recoltei. Prinsă în drum de furtună, bătrîna Sofia se îmbolnăvește și moare, lăsînd în urma ei trei fete, fiecare cu zbulciul ei.

Multă vreme sărace și obdite, cum au fost în trecut, deprinse cu un trai greu și apăsător, cele două surori mai mari au suferit fiecare și cîte o tristă experiență în dragoste. Dar sora mezină, Ileana, a crescut într-o altă mentalitate, are o înțelegere nouă asupra vieții și se împotrivește resemnării, îndoielilor și izolării în care s-au refugiat Victoria și Maria.

Regizorul Horea Popescu a reușit să oglindească cu autenticitate procesul sufletesc complicat, zbulciul lăuntric al eroinelor, străduindu-se să dezvoltă și relația lor cu oamenii din sat,

mai ales cu președintele gospodăriei, un om cumpănit, drept și atent cu toți cei din jur. Descrierea înmormîntării, și apoi a casei întunecate, pustiite de doliu și suferință, unde se întorc cele trei surori, este pusă în contrast cu imaginile luminoase ale ulițelor satului, cu difuzoarele care transmit muzică ușoară și cu colectivității continuînd să-și vadă de treburile zilnice. Viața merge înainte, însingurarea nu poate duce la nimic bun — par să spună aceste imagini. Aceeași idee apare și în momentul cînd Maria străbate satul spre casă, întorcîndu-se de la maternitate cu noul-născut în brațe. Pășește temătoare la gîndul că va fi luată peste picior de careva, își ferește privirile de cei întîlniți în drum. Dar iată, fetele care vin de la lucru îi ies în cale veșele și prietenoase și bucuria că e mamă se dovedește mai puternică decît gîndul dureros că s-ar fi făcut de rușine în fața satului. Este prima tresărire a adevăratei ei demnități de femeie liberă. Către sfîrșitul filmului o vom vedea, dirză și stăpîină pe sine, respingîndu-l pentru totdeauna pe Mihar, care a crezut că poate terfeli dragostea ei și care a ajuns să aibă păreri de rău pentru purtarea sa, condamnată de consăteni. Păcat că nu

ni se arată la fel de convingător cum se produce schimbarea în conștiința orgoliosului Mihai.

Dacă *Dragoste lungă de-o seară* trezește interesul și emoțiunea, aceasta se datorește atît calității scenariului și regiei, cît și jocului valoros al principalilor actori. Cele trei surori sînt intruchipate cu mult adevăr și simplitate de către Grațiana Albini (tăcută și de o asprime ciudată, care ascunde un suflet rănit, în rolul Victoriei), Silvia Popovici (care ne face să înțelegem adînc mișcarea gîndurilor și sentimentelor Mariei) și Ilinca Tomoroveanu (de o frumusețe proaspătă, în rolul Penei, care, avîntată și curajoasă, își ajută surorile să-și ia viața de la capăt fără amărăciune, cu încredere în oameni, în viitor). Un chip plin de căldură, înțelept și așezat, cu măsură în ceea ce spune și face, realizează Sandu Sticlaru în rolul președintelui colectivei. La rîndul său, Octavian Cotescu, în rolul lui Mihai, a trecut peste neajunsurile amintite ale personajului. El a pus un binevenit accent de ironie în redarea comportării flușturate a brigadierului.

MIHAIL LUPU

O frîntură de program; un capitol special, introdus la cererea colectivităților. „Prezentați-l, au spus ei, cum știți mai bine, ca să afie toți ce-om face de-acum înainte”. Așa s-au adăugat în programul brigăzii artistice încă vreo citeva versuri, un scurt dialog, ce cuprindeau în vremea aceea obiective economice din cele mai cutezătoare.

Colectivitățile din Șimand, raionul Criș, își propuseră ca să realizeze în 1965 un venit de 14 milioane, iar fondul de bază al gospodăriei să-l ridice la 15 milioane lei. Brigăzii artistice i se încredințase sarcina să popularizeze planul lor de perspectivă. Și trebuie spus că, brigada și-a îndeplinit sarcina cu cinste. Mii de spectatori au aflat apoi cine sînt și ce pot șimăndenii.

Faptul s-a petrecut cu trei ani în urmă. Și se cuvine să mai spunem, că angajamentele s-au luat la numai doi ani după ce aceiași colectivități încă mai vizitau pe cei din Sintana să învețe de la ei cum s-ar putea gospodări mai bine. Așa stînd lucrurile, recunoscute chiar de către președintele colectivei, Ion Corbaci, să nu prindă mirarea pe nimeni dacă printre spectatori s-au găsit atunci unii să întrebe: „Vor izbuti oare șimăndenii? Nu cumva se cam grăbesc cu prezicerile?” Drept pentru care, președintele a găsit atunci cu cale să facă și invitații.

— Dacă nu la anul, peste doi și chiar peste trei. Pofțiți cînd vreți pe la noi și controlați. Vom face împreună calculul și ne vom dumiri.

Și de atunci, cei din Șimand au avut destui musafiri. Din școlari au devenit povățuitori. La Șepreus, Sinte Mare, Socodor și Zărând, la Avram Incu sau la Aștileul Beiușului, colectivitățile folosesc multe din metodele de muncă învățate la Șimand.

I-am reîntîlnit pe șimăndeni, așa după cum ne-am înțeles, după trei ani. S-a potrivit ca să-l revăd pe tovarășul Corbaci din nou în mijlocul brigăzii artistice. De regulă nu lipsește de la repetiții. Cunoaște programul în amănunt, dar vrea să știe cum se pregătește brigada. Că nu-i totul de spui, ci și cum. Cît despre fapte, are grijă să fie prezentate așa cum sînt. „Nu ne fălim, da' nici nu

Oameni de cuvînt

mii de lei la hectar. Cazul se cerea neapărat popularizat. Tocmai asta s-a făcut și în seara de calcul. Rezultatele au fost prea grăitoare ca să nu găsească aprobare. În adunarea generală s-a hotărît: „Punem 40 de hectare numai cu roșii timpurii”. La capitolul „venituri” din legumicultură s-a înscris un câștig de un milion și șapte zeci de mii. Și numai de pe roșii. Asta e povestea cu legumicultura, „cenușăreasa” Șimandului. Acum grădinarul Iosif Vig nu se mai astîmpără. „I-au crescut acțiunile”, zic unii.

— Avem trebuință de ghivece nutritive. Și ca să le facem ne trebuie prese. Se pot face la ateliere. N-a părăsit biroul organizației de partid pînă ce

noștea destul de bine și avea încredere în cuvîntul lui.

Gospodăria va înscrie în acest an la capitolul venituri peste nouă milioane lei numai din sectorul vegetal. O aflăm din scriptele contabile și chiar din gura brigadierului Ion Roman. De cinci ani e șef de brigadă și tot de atîția ani se numără printre frunțași. Spre știința tuturor, cei din brigada a 2-a condusă de Ion Roman au recoltat anul trecut de pe 128 de hectare cu porumb (cît a avut brigada) peste 78 vagoane știuleți. Cu alte cuvinte, în medie 6100 kilograme la hectar. La sfecla de zahăr, producția de pe 54 hectare a atins nu mai puțin de 113 vagoane. Calculeze oricine media. Aici, la Șimand, respectarea cuvîntului dat în urmă cu trei ani prin intermediul brigăzii artistice e o preocupare a tuturor deopotrivă. Fiecare se socotește răspunzător pentru ceea ce face el și vecinul lui. Tocmai de asta se discută acum în amănunt aplicarea acordului pe echipă, se urmăresc cu atenție rezultatele întrecerii organizată în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării.

Acum membrii brigăzii artistice se pregătesc din nou. Să ne fie cu iertare dacă nu vom pomeni nici un cuvînt despre text. E dorința lor și le-am făgăduit. Nu vom anticipa nici asupra realizărilor. De altfel acestea din urmă sînt în veșnică schimbare. Să vorbească faptele așa cum vor arăta ele în preajma mării sărbători. Poate acesta să fie și tîlcul invitației făcută de președinte la despărțire.

— Pofțiți din nou și ne vizitați pe la începutul lui august.

A zîmbit cu înțeles. Cei de la Șimand pregătesc o nouă surpriză. Ce anume? Vom vedea la concurs.

CL. MUNTEANU

Pe teme
Zootehnice

CINE ȘTIE, CÎȘTIGĂ!

— Concurenții să poftescă pe scenă!

La invitația juriului, pe scena căminului cultural din comuna Vultur, raionul Focșani, au urcat trei concurenți: Damian M. Voicu, Mărioara Toca de la gospodăriile colective din localitate și Gheorghe Burlacu din comuna Hingulești. Ei sînt îngrijitori la fermele de vaci, cîștigătorii fazei comunale a concursului Cine știe, cîștigă, organizat de biblioteca raională pe tema: Sector zootehnic dezvoltat, venituri mari în gospodărie.

Acum concurează în cadrul fazei intercomunale.

În sală s-a așternut o liniște deplină. Spectatorii, peste 300 de colectivități din cele două comune, ca de altfel și concurenții, sînt emoționați.

Examinatorul — medicul veterinar Nicolae Ciocă — adresează primele întrebări care se referă la traducerea în viață a Directivelor celui de al III-lea Congres al P.M.R. privind creșterea animalelor. Urmează întrebările legate de specificul muncii concurenților.

— Pentru creșterea unui tineret vîguros și sănătos sînt necesare anumite îngrijiri. Care sînt acestea?

Alăptarea cu biberonul sau la găleată, igiena corporală, plimbarea, administrarea de concentrate și finiri de bună calitate — au răspuns cei trei concurenți.

— Care sînt factorii care influențează producția de lapte la vaci?

La această întrebare concurenții au vorbit de necesitatea aplicării, hrănirii și îngrijirii raionale a vacilor, de asigurarea unor adăposturi corespunzătoare, ca și de rasa și vîrsta vacilor — factori ce influențează, de asemenea, producția de lapte.

...Asemenea răspunsuri exacte au dat concurenții la toate întrebările dotate cu 15 și 20 de puncte. După prima întrebare de 25 de puncte, în concurs au mai rămas Damian M. Voicu și Gheorghe Burlacu. Amîndoi au răspuns bine la toate cele 16 întrebări de bază ale concursului. Pentru a decide cîștigătorul, juriul a trecut la întrebările de baraj.

Răspunsul dat la ultima întrebare de baraj de către cei doi concurenți a fost bun, amîndoi clasîndu-se pentru faza raională.

Pe scenă au urcat apoi îngrijitorii de la sectorul porcîn: Alexandru Talabă de la Vultur și Fănică Burlacu tot din Hingulești. Și întrecerea dintre acești concurenți a fost interesantă, producînd destule emoții spectatorilor și mai ales celor patru copii ai concurentului Alexandru Talabă care doreau ca tatăl lor să cîștige concursul. Și Alexandru Talabă, care s-a pregătit temeinic, l-a îndeplinit dorința, situîndu-se pe primul loc.

La sectorul ovin concursul a fost cîștigat de Constantin Mihăilă (com. Vultur), iar la sectorul avicol, de Ioana Iacob (com. Hingulești).

Timp de două ore spectatorii au asistat la un concurs viu disputat, în cadrul căruia concurenții s-au dovedit elevi sirguincioși ai învățămîntului agrozootehnic și prieteni ai cărților și broșurilor de specialitate.

PETRUȚA GAVRILĂ
bibliotecară

Lucrările de însămînțare a porumbului la G.A.C. Roșia-Jiu, regiunea Oltenia, sînt pe terminate.

ne punem țărînă-n cap. Principalul e să spunem lucrurilor pe nume. Iar cînd ne angajăm ca să realizăm ceva, apoi să ne ținem de cuvînt”.

Am pornit apoi pe firul angajamentelor. Pînă la sfîrșitul lui 1965 mai sînt doi ani. Dar vremea trece. Au și trecut trei ani. Și cei care au asistat la programul brigăzii nu le-au uitat. Să ne dumirăm deci. Am reluat programul brigăzii, iar alături scriptele contabile. Iată-le: „Venituri prevăzute pe 1965 — 14 milioane. Realizat pe 1963 — peste 10 milioane și trei sute de mii. La sfîrșitul lui '64 venitul se va ridica la 12 milioane șase sute patru zeci și nouă de mii și mai bine. De aci și pînă la 14 milioane, și chiar peste, nu mai e decît un pas.

Să luăm fondul de bază. Prevăzut 15 milioane. Realizat 11 milioane cinci sute cinci zeci de mii. Se întrevăd și aici depășiri”.

Colectivitățile au arătat, în acest răstimp, că la Șimand sînt oameni de cuvînt. Că cineva de își ia un angajament, apoi judecă mai întîi lucrurile pe toate fețele. În legumicultură, de pildă. La Șimand nimeni nu și-a bătut capul cu zarzavaturile. Dar toți se gîndeau la înființarea și lărgirea a noi ramuri de producție. S-au pus deci pe căutări. Nu trebuiau să meargă prea departe. Dacă ne-am referi doar la conferințele ținute la cămin, printre care aceea despre folosirea chibzuită a pămîntului, sau la seara de calcul cu privire la rentabilitatea culturilor de legume, apoi broșurile, ziarele și revistele care se găsesc din belșug.

Spuneam deci că la Șimand legumicultura era ca și inexistentă. Ei bine, astăzi, gospodăria are un plan în care se prevăd plante legumicole pe 110 hectare. Și nu numai atît. Se cultivă roșii timpurii. Au început cu 3 hectare. Din prea mare prudență. În al doilea an s-au pus 8 hectare. Rezultatul? 80 de

tovarășul Cighireanu, secretarul, nu i-a făgăduit să-l sprijine. Un interes personal să fi avut și n-ar fi insistat atît.

Savu Telecan mărturisește că a intrat în biroul președintelui după o îndelungată chibzuială. Și-a pregătit cuvîntarea și era hotărît să predea sectorul de care răspunde. Președintele l-a primit, i-a dat mina și Savu a rămas nițel cam descumpănit. Cum să înceapă? „Ar fi cazul, tovarășe președinte, să predau la alții mai tineri... Asta-i”. Avea de gînd să spună mai mult. Președintele aștepta însă, învălîndu-l doar cu o privire care aducea a părere de rău. În cîteva minute, lui Savu i-au trecut prin minte întîmplări petrecute în cei trei ani. Și-a amintit de ziua cînd i s-a încredințat primul lot de 40 scrofițe. „Alb mijlociu de Banat”, aduse tocmai de la Vinga. Era în plină vară, pe vremea secerîșului. El, Savu Telecan, a fost chemat atunci ca să-și dovedească priceperea și hărnicia. A luat scrofițele în primire și... Acum... după trei ani...

Ghicindu-i parcă gîndurile președintele l-a întrebat mai întîi cum stă cu sectorul, la cît a ajuns numărul grăsunilor, al porcelor și altele. „Ți-aduci aminte baci Savule? Erau numai 40 de scrofițe, dar una și una. Acum sectorul numără 1850 capete de porci. În trei ani. 1400 sînt contractați. Asta face cam un milion și jumătate. E o treabă bună. Da, ar putea să fie și mai bună. Dumneata ce zici?”

Au discutat îndelung despre sector și în general despre creșterea animalelor, iar la urmă și-au strîns mîinile. Savu a plecat fericit că nu l-a mai întrebat de predarea sectorului. Președintele o știa. Il cu-

Construcții moderne în orașul Cluj

„Am
o țară
ca
o floare...”

Grădina de la poalele APUSENILOR

In trecut Țara Moților a fost o „țară” a cumplicitei sărăcii, cu oameni flămânzi, roși de boli, siliți să bată drumurile pribegiei în căutare de lucru (dacă găseau!) sau de mușterii cărora să le vândă fluiere, cofițe sau bețe incrustate

în lemn.

Scriitorul Geo Bogza, în articolele sale strinse în mănunchi sub numele **Țara de piatră**, a lăsat pagini zguduitoare despre viața ciinească a acestor oameni. „Sărăcia din Țara Moților — spunea el — e sărăcie lucie... Din tot ceea ce a născocit civilizația modernă, ei (moții — n.r.) nu intră în contact nici cu lumina electrică, nici cu cinematograful, ci cu reacția Wassermann și cu neosalvarsanul... Viața e cu sute, poate cu o mie de ani în urmă”.

Într-un timp extrem de scurt, în ultimii 20 de ani, timp care comparat cu istoria e doar o fărîmă, s-a făcut un salt de o mie de ani, aducînd pe oamenii de aici și pe cei de la cimpie pe treapta civilizației.

Întreaga regiune a Clujului renaște. Da! Acesta este termenul cel mai potrivit. Dezvoltarea ei economică șterge trista faimă creată de burghezie. „Industria” se rezuma în trecut la iadul tăbăcării de pe apa Someșului din Cluj și la cele câteva ateliere și modeste înjghebări industriale, în care oamenii suportau chinul unei munci istovitoare. Înși Turda și Cimpia Turzii nu însemnau mai mult decât atit.

Oțel și brațe oțelite

Am asistat, nu demult, la prezentarea unui bilanț industrial clujean. Am auzit rostindu-se multe cifre, multe procente, mulți termeni de specialitate. Era un bilanț care înfățișa mari realizări și proiecta o lumină în viitor pentru a face să strălucească alte viitoare realizări. Întreprinderi noi, creații ale regimului nostru, au livrat peste plan cantități apreciabile de produse **Industria sîrmei, Tehnofrig, Carbochim, Uzina de pompe sodice, Fabrica de piele și încălțăminte**, în perioada ultimilor ani, au livrat peste plan 4 148 tone oțel, 6 875 tone laminate, 50 mașini și agregate frigorifice convenționale, 342 tone electrolizi siderurgici, 4 393 tone sodă calcinată, 77 000 perechi încălțăminte. Sint cantități care demonstrează că în întreprinderile clujene se lucrează cu entuziasm, cu pricepere, folosindu-se procedee tehnice înaintate. Cuvinte de bună apreciere se spun despre calitatea multor produse, cunoscute nu numai în țară, ci și peste hotare.

Industrializarea intensă a țării, rezultatele obținute în desăvîrșirea construcției socialiste sint o dovadă în plus a justeței politicii partidului nostru. Și în regiunea Cluj se văd roadele acestei politici înțelepte. An de an, regiunii i se alocă fonduri atît pentru construirea de noi obiective, cit și pentru lărgirea celor existente. În anii 1962—1963, de pildă, au fost construite și puse în funcțiune însemnate capacități de producție cum sint: noile linii ale fabricii de ciment din Turda, Combinatul de mobilă din Dej, Combinatul pentru industrializarea lemnului din Gherla, Antrepozitul frigorific Cluj, Fabrica de produse lactate din Turda și altele. Pentru acest an sint prevăzute alte însemnate obiective. Viața industrială a regiunii va cunoaște o continuă dezvoltare. E o caracteristică ce dovedește că regiu-

nea este chemată să-și spună un cuvînt greu în susținerea marelui avînt al economiei noastre, numit pe drept cuvînt, de unul dintre străinii care ne-au vizitat „miracolul românesc”.

Pomi în floare...

Imaginea ce ți-o lasă regiunea de pe malurile Someșului și ale Arieșului este aceea a unei grădini cu pomi în floare. Agricultură regiunii este în plin avînt innoitor. Ca să ne dăm seama de continua întărire economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective, e necesar să știm că fondul de bază al acestora a crescut în anul 1963, față de anul anterior, cu peste 50 milioane lei.

Producții agricole tot mai mari obțin gospodăriile de stat și cele colective. Gospodăriile de stat au realizat în medie, anul trecut, 2 107 kg grîu la ha și 3 000 kg porumb la ha. Dar rod bogat s-a obținut și în colective, căci altfel se muncește acum. Colectivității din Răscruci, Dăbica, Frata, Călărași, Triteni-Colonia, Mihai Viteazu, Cimbrud și altele au obținut recolte de 2 700—3 100 kg porumb boabe la hectar. Fără îndoială că ei vor putea întrece aceste cantități, deoarece tot mai mult mașinile agricole, știința agrotehnică și pricepera se împletesc pe ogoarele înfrățite. Continuînd a apela la cifre, să spunem, de asemenea, că în ultimii doi ani, folosind fondurile și prăsila proprie, gospodăriile colective din regiune au reușit să-și sporească mult efectivele de animale, proprietate obștească. În această perioadă, numărul bovinelor a crescut cu 67 000 capete; creșteri considerabile au fost și la porcine și ovine.

Regiunea Cluj are mari posibilități pentru dezvoltarea pomiculturii și viticulturii. Cine nu cunoaște renumele livezilor bistrițene? Dar gustul bun al vinurilor de Lechinta? Dar numai cu ceea ce este pină acum, numai cu ceea ce s-a înfăptuit pină în prezent, oamenii nu se declară mulțumiți. În regiune există peste 85 000 hectare terenuri în pantă ce pot fi foarte bine utilizate. Și au și început

a li se da folosința necesară. Așa se explică apariția unor livezi și vii ce numără cel mult doi ani: 5 000 hectare livezi, 600 hectare vie.

Există mari posibilități și pentru sporirea producției de lapte. Anul trecut, de pildă, gospodăriile de stat au realizat 3 300 litri lapte pe cap de vacă furajată, iar unele gospodării colective cum sint cele din Luna, Călărași (Turda), Pata și Unirea (Cluj) au obținut peste 2 000 litri.

Lumini strălucitoare

Cine străbate regiunea de la un capăt la altul își poate da seama că oamenii satelor trăiesc o viață nouă, că pasul hotărît făcut pe drumul colectivizării a însemnat o schimbare totală în traiul și felul de a gîndi al oamenilor. În sate, uitate în trecut în întineric, cum sint cele din raionul Năsăud sau Cimpeni există astăzi școli noi, cinematografe, cămine culturale, biblioteci. Echipe artistice ca acelea din Leșul Ilvei au devenit cunoscute în întreaga țară pentru măiestria lor.

La Cluj s-a creat o nouă tradiție: mii de intelectuali de la orașe pleacă în lunile de iarnă la sate pentru a împărtași din cunoștințele lor ascultătorilor dorinici de a pătrunde în „tainele” științei. Și rezultatele bune nu s-au lăsat așteptate. În satele clujene, o dată cu lumina electrică strălucește tot mai mult și lumina culturii. Peste 10 000 de profesori și învățători din școlile elementare și medii pregătesc tinerele cadre să pășească cu nădejde în viață, înarmați cu cunoștințe temeinice, avînd o înțelegere nouă, înaltă, a rosturilor vieții, a îndatoririlor cetățenești. Circa 250 000 de copii se află pe băncile școlilor din regiune. De asemenea, mii de studenți ai centrului universitar clujean se pregătesc să devină buni specialiști.

Străbătînd această regiune de la un capăt te întorci cu gîndul la articolele zguduitoare ale lui Geo Bogza. Acum, după trecerea anilor le recitești cu strîngere de inimă și cauți să măsoți dimensiunile schimbărilor. Ce mari sint aceste dimensiuni! În grădina de la poalele Apusenilor oamenii trăiesc cu demnitate. Partidul le-a asigurat-o, prin lupta sa eroică. Mii de feciori de muncitori și țărani au devenit ingineri, profesori, medici. Partidul le-a deschis poarta largă a culturii noi, socialiste.

A măsura cu precizie dimensiunile create în cele două decenii de la Eliberare e o îndeletnicire grea. Întîi, fiindcă schimbările sint gigantice, al doilea pentru că nici o clipă ele nu rămîn pe aceeași treaptă, ci înaintează mereu.

În grădina de la poalele Apusenilor pomii sint în floare. E floarea care va da rod bogat prin munca plină de entuziasm a oamenilor de aici.

CONST. SÎRBU

Soare-mi e partidul meu

Firicel de păpădie,
De cînd te știu, ciocîrlie,
Îți îndrepți mereu spre soare
Zborurile cîntătoare
Și numai de dragul lui
Îi dai drumul trîlului...
Ciocîrlie cîntătoare,
Am și eu acum un soare:
Soare-mi e partidul meu
Care m-a scăpat de greu
Și mereu am să-l tot cînt,
Cit voi fi viu pe pămînt!

Cules de prof. VICTOR
RUSU, din comuna Izvorul
Bîrzii, raionul Tr. Severin.

Puiul meu e tractorist

Florică de cais
Puiul meu e tractorist;
Puiule, tractoru-l mină
Pînă-n cap de spălămină
Să crească lanu' ca malu'
Să nu vezi omul cu calu'
Florică de brîndușă,
Și-am să prind o găinușă
S-o rumenesc la frigare
Puiului s-o duc mincare.
Că pînă la prînzu-âl mic
S-apropie de colnic —
Și pînă la prînzu-âl mare,
Răstoarnă zece hectare.
Măi pui, fir de trandafir,
Doru-mi spre tine-l înșir
Cînd o fi soarele-n cruce,
Dorul la tine m-adoce.

Cules de ION SOCOL,
din comuna Mircea Vodă,
raionul Călărași, regiunea
București.

Scriitori romini contemporani

Mihai BENIUC

Născut în anul marilor răscoale țărănești, 1907, lângă munții Apuseni unde odinioară s-au desfășurat luptele pentru dreptate conduse de Horia, iar mai târziu de Avram Iancu, Mihai Beniuc aduce în poezia românească revolta maselor țărănești și, mai apoi, îndrumat de partid, elanul revoluționar al constructorilor socialismului. În satul său transilvănean el cunoaște copilăria amară a feciorului de țăran sărac. Icoana satului copilăriei îl va urmări totdeauna ca și legendele despre străbunul haiduc, unchiul Novac, despre marii revoluționari Horia, Cloșca și Crișan, ori despre „fluera Iancului cea nebună”. Și legendele acestea de răz-bunare, ascultate în taina nopții în jurul focului, vor arde totdeauna în sufletul poetului. Ca toți fiii de țărani, în „acele vremi buimace”, Mihai Beniuc a reușit să urmeze cu mare greutate cursurile liceului și ale universității și numai cu ajutorul unor calități deosebite a reușit. După aceea el este numit asistent la universitatea din Cluj după ce își pregătește doctoratul în Germania. Din 1928 începe să publice poezii. Poetul ia o atitudine hotărâtă și se apropie tot mai mult de lupta comuniștilor, activând în rândurile partidului. După Eliberare, Mihai Beniuc îndeplinește sarcini importante pe linie de partid și de stat; din 1948 este secretar apoi prim-secretar al Uniunii Scriitorilor, în 1955 este ales academician, iar Conferința pe țară a scriitorilor (1962) îl alege ca președinte al Uniunii Scriitorilor. Mihai Beniuc este de asemenea deputat în Marea Adunare Națională.

Activitatea literară a lui Mihai Beniuc este rodnică; el a publicat peste douăzeci de volume de poezii, două romane, două piese de teatru (în valesa Cucului și Întorcerea), critică literară, articole politice etc. Poezia lui Beniuc este o poezie combativă, militantă. Îndrumat de partid el a evoluat tot mai mult spre o poezie revoluționară, partinică. Poezia lui a militat cu putere și statornicie pentru ridicarea maselor apăsate de clasele exploatare, pentru sfărșimarea puterii nedre, te a capitalului prin forța poporului, pentru o orinduire democratică și populară, orinduirea noastră socialistă. Chiar atunci când pare a vorbi numai despre sine, Beniuc vorbește poporului, vorbește în numele po-

porului, exprimă sentimentele, tendințele și ideile poporului. Poetul este agitator, soldat al partidului și niciodată nu e un individ singur, izolat. Caracterul popular foarte puternic al poeziei lui Mihai Beniuc, reiese din faptul că literatura lui este expresia sentimentelor și ideilor celor mai înaintate ale maselor, că poezia lui se adresează direct, agitatoric, mobilizator, maselor, în limba de fiecare zi a omului simplu.

Fruntaș al poeziei noastre realist-socialiste, Mihai Beniuc a fost de la început un poet revoluționar. Înainte de Eliberare el a scris nu numai versuri de o mare frumusețe dar care erau și adevărate manifeste politice, agitatorice, cu o mare

răspindire în masele largi. Să amintim dintre acestea, doar câteva: Aicica printre ardeleni, Poeților tineri, Cîntec de primăvară, E slobod să mai cînt?, Cu mii de cai putere, Durerea românească, Toboșarul timpurilor noi etc. Încă în 1934, poetul scria:

„S-aud mai tare gemetele surde
Din pieptul mulțimilor
Descîntece și blesteme ne trebuie!
Ca vracii să virim în viață
Febra mișcării.
Să plesnească odată gogoșa prezentului,
Ca să vedem ieșind din ea
Fluturile vieții noi.
Din zările de singe și de scrum,
Ca o minune nouă să răsără,
Călare pe destin
Omul!”

(Poeților tineri)

Mihai Beniuc a fost un vestitor al vremurilor noi socialiste.

Poezia lui Beniuc de după Eliberare, exprimă entuziasmul revoluționar al maselor populare care, sub conducerea înțeleaptă a partidului, desăvîrșesc construirea socialismului în patria noastră. Poezia de mare valoare artistică a lui Mihai Beniuc este mobilizatoare, ea cheamă masele largi ale poporului, într-o formă directă, sugestivă, la înfăptuirea „cu un ceas mai devreme” a înălțelor idealuri ale socialismului și comunismului. Inspirată de popor, dăruită poporului poezia lui Mihai Beniuc e dăruită, cu generozitate de poet, tuturor, cum spune atât de bine chiar poetul, într-o poezie de mare frumusețe Mărul de lângă drum:

„Sînt măr de lângă drum și fără gard.
La mine-n ramuri poame roșii ard.
Drumețule, să iei fără sfială,
Căci n-ai să dai la nimeni socoteală.
Iar dacă vrei s-ai aduci cuiva mulțam,
Adu-1 țărinei ce sub mine-o am.
E țara ce pe sinul ei ne ține
Hrănindu-ne pe tine și pe mine”.

PAUL GEORGESCU

POȘTA REDACȚIEI

ION DAVIDEANU (Nucet-Crișana). Unele dintre poeziile trimise vădesc reale calități. Mă refer, în deosebi, la *Sentiment autumnal* și *Un om tăia o piine. Cîntec, Peisaj de iarnă, Noua primăvară* confirmă, de asemenea, încrederea pe care o avem în dv.

Surprinde tocmai de aceea neplăcut că ați putut semna o producție didactică, lipsită de orice fior, cum e *Un singur steag*, unde vă mulțumiți doar să versificați niște idei juste, enumerînd obiectele ce s-ar putea confecționa din oțelul armelor: „Iar din tancuri, fără să ne pese, / Tablă vom întinde pentru case. / Ce penițe, cupe, rame, ace; / Cuie, strunguri, clopoței și strune / Ce releuri, ce rulmenți vom face / Și ce stilpi de-naltă tensiune”. Slăbă e și producția poetică intitulată *Activistul*, unde după ce elogiați vorba activistului „ca o cheie / cu care a deschis mințile”, îi laudați cismele care „au bătut toate drumurile”, și unde nu aflați o imagine mai fericită pentru a exprima ideea că eroul dv. și-a făcut pretutindeni, prieten, decît aceasta: „În fiecare sat, în fiecare cătun / Omul acesta și-a făcut o odaie”. Talentul vă obligă să fiți mult mai exigenți cu dv. înșivă.

NICOLAE GINGHINĂ (Bălănești-Galați). Am primit încercările dv. poetice. Versificați corect. Mai mult, reușiți chiar să dobîndiți anume realizări atunci cînd scrieți o poezie în genul celei cultivate de Victor Tulbure: „Mustind de-atîta vară și-atîtea bogății / S-a-nvesmintat în aur bătrîna mea Moldovă / Cu aur în hambare, în suflete și-n vie / Se dăruie întreagă, zburdalnică și gravă”. Cînd vă încercați însă forțele într-o poezie de o altă factură, cînd utilizați versul liber (*Cîntec din satul natal*, bunăoară), efectele nu sînt nici pe departe cele scontate. Nu totdeauna imaginile utilizate

de dv. contribuie la elucidarea ideilor pe care intenționați să le vehiculați prin intermediul lor; uneori, chiar le întunecă, sau îndreaptă spiritul nostru în cu totul altă direcție. Nu considerăm fericită adjectivarea schelei cu cuvîntul „sprintărar”, după cum nu ni se pare fericit a spune că inimile tractoriștilor „sînt prelungite în pămînt”. Neajunsul fundamental al încercărilor dv. ține de caracterul lor mult prea general. Piesele cele mai reușite (*Și totuși, Carnet de partid*) dovedesc că puteți depăși acest stadiu. Pentru aceasta e necesar însă să citiți atent, ca un profesionist și nu ca un cititor oarecare, multă, multă poezie. Mai trimiteți.

AL. BĂLĂNESCU (Lăschia-Maramureș). V-ați însușit elementele rudimentare ale tehnicii poetice; aveți o anume sensibilitate și o idee mult mai clară despre ceea ce este, într-adevăr, poezia. Sînteți încă dominat de maeștrii de la care ați deprins nu numai meșteșugul, dar și o anumită concepție, oarecum limitată despre poezie. Merită să vă străduiți să vă îmbogățiți cultura poetică, însușindu-vă în mod creator poezia contemporană, și, totodată, să vă descoperiți pe dumneavoastră înșivă. Sînt semne că eforturile nu vor fi zadarnice. M-aș referi, bunăoară, la poezia *Inscripție pe statuia primăverii*, care deși are multe stingăcii și stridente („Din primăvara-n luptă”, bunăoară) constituie o fagăduială pentru viitor: „Nu rupeți niciodată / Din codri și livezi / Puieții care-și saltă / Lumina din zăpezi!”.

Continuați. Păstrați legătura cu revista noastră.

ION DURAC (Tîrgoviște). Aveți o opinie greșită despre așa zisa poezie ocazională, și, în genere, despre ceea ce numim actualitate în poezie. Un exemplu: Fiindcă anul acesta îl comemorăm pe Emi-

nescu, vă simțiți obligat să-i închinați o poezie. Pînă aici, toate sînt bune. Numai că această obligație e, la dumneavoastră, pur calendaristică, nu reală. Dovadă: nu folosiți comemorarea pentru a exprima simțămînte sau idei contemporane în legătură cu marele poet; nu arătați de ce și cum îl prețuim noi astăzi pe Eminescu; nu vă exprimați, nici pe dumneavoastră și nici pe noi, raportîndu-vă la geniul liricii românești. Vă mulțumiți doar să vă imaginați ce ecou a avut moartea poetului, cum a trăit atunci poporul această durere, după care versificați niște generalități oarecare. *Virstele șantierului*, altă încercare poetică pe care o avem în față, ne obligă la considerații asemănătoare, căci descripția noului șantier e făcută în sine, oarecum gratuit, nu din nevoia lăuntrică de a comunica o idee, un sentiment. Descripției îi urmează niște foarte prozaice și banale concluzii: „Desigur, / Șantierul acum în altă parte”. Nu e de mirare că ajungeți la astfel de rezultate cînd urmăriți să obțineți cîntări utilizînd un instrument cu posibilități atât de reduse cum e trompeta (*Să suni trompeta e viciată de retorism*).

Sfatul nostru; să puneți mina pe condei numai cînd simțiți imperioasa necesitate de a comunica ceva foarte important semenilor dumneavoastră. Altminteri..

TITINA NICA-ȚENE (Valea Seacă-Maramureș). Vă mulțumim pentru propunerea de a ne trimite folclor din Oaș și vă rugăm să alegeți piese din folclorul nou. Poeziile trimise nu ne-au satisfăcut suficient. De vorbă cu moș Vasii, de exemplu, e o istorioară precare, stingaci versificată. Ce-

lelalte două încercări sînt cam retorice, cuvîntul domină ideea în loc s-o exprime.

ROMULUS COJOCARU (Balș-Oltenia). Nu ne putem face o idee prea clară în legătură cu stadiul pe care l-ați atins. În unele dintre încercările pe care ni le-ați trimis (*Anotimp, bunăoară*), sînt lucruri frumoase. Altele, (*Schimbări în timp, de pildă*), sînt sub nivelul pretențiilor pe care reușițele, fie ele și parțiale, vi le impun. Ca atare, un singur sfat: străduiți-vă, deocamdată, să fiți totdeauna la înălțimea posibilităților pe care le aveți. Mai multă exigență față de dumneavoastră înșivă. Și pe urmă vom mai discuta.

GHEORGHE BOBEI (Turcești-Argeș). Nu se pune încă problema publicării. Mai interesante ni s-au părut încercările poetice în care v-ați propus să vă exprimați pe dumneavoastră, chiar dacă ecoul poeziei lui Mihai Beniuc e, în acestea, mult prea puternic. Mă refer la *Prevestiri de roade și Bucurii*. Încercarea de a elabora arte poetice (*Sonetul*) sau de a scrie meditație lirică (*Munca*) eșuează în didacticism.

MENGER SILVIU ROZOVLEANU (Reșița), EMILIAN PETRESCU (Piatra Neamț), AL. FLORIN ȚENE (Tarna Mare-Maramureș), OPRIS DUMITRU (S.M.T. Nușfălău-Crișana). Mai trimiteți.

GHEORGHE ODOBESCU (Almașu Mare-Hunedoara), CONSTANTIN PORCARIU (Căzănești-Argeș), ELENA MURARU (Roznov-Bacău). Deocamdată nu.

EUGEN LUCA

DESPRE POEZIE

ÎN LUPTĂ UNITĂ SPRE ACELAȘI ȚEL

Alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare și a partidului său marxist-leninist este forța socială de care depinde victoria revoluției socialiste.

În crearea și întărirea continuă a acestei alianțe este interesată nu numai muncitorimea de la orașe, dar și țărănimea muncitoare. Experiența istorică a arătat că fără sprijinul clasei muncitoare, fără conducerea de către aceasta, țărănimea muncitoare nu poate ieși victorioasă în lupta dusă împotriva capitaliștilor și a moșierilor pentru înlăturarea jugului exploatare și umilinței, pentru crearea unor condiții de viață mai bune. Mărturie în această privință sînt numeroasele răscoale țărănești care au avut loc în țara noastră, și în alte țări și care s-au terminat de fiecare dată cu înfrîngerii, cu înăprirea exploatareii țărănilor, rare ori reușindu-se să se obțină satisfacerea unor revendicări temporare și limitate. Numai alături de proletariat și sub conducerea lui, țărănimea muncitoare poate să se elibereze pe deplin de exploatarea mosierească și capitalistă.

Partidul Muncitoresc Român a acordat o atenție deosebită creării și întăririi continue a acestei alianțe. În țara noastră, alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare s-a făcut în focul luptei organizată și condusă de Partidul Comunist din România pentru înlăturarea reformei agrare și pentru instaurarea regimului democrat-popular. În perioada ce a urmat reformei agrare, alianța muncitorească-țărănească s-a consolidat în lupta politică și economică dusă de partid pentru zdrobirea împotrivrării burgheziei și moșierimii, pentru refacerea economiei naționale ruinate de război și pentru sporirea producției agricole.

O dată cu instaurarea dictaturii proletariatului și trecerea la înlăturarea revoluției socialiste, în fața clasei muncitoare și a țărănimii muncitoare s-au ridicat sarcini noi, legate de li-

chidarea exploatareii omului de către om atât la orașe cît și la sate și construirea societății socialiste a cărei menire este fărîmarea bunăstării poporului muncitor, asigurarea unui înalt nivel de trai material și cultural. O excepțională însemnătate în orientarea procesului de transformare socialistă a agriculturii, de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, în noile condiții, a avut-o Plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949.

Atît în prima, cît și în cea de-a doua etapă a revoluției populare din țara noastră, clasa muncitoare, statul democrat-popular au venit în ajutorul țărănimii muncitoare cu inventar agricol, semințe selecționate, vite de rasă, credite etc. Aplicînd cu consecvență politica de industrializare socialistă a țării, partidul nostru a asigurat condițiile pentru sporirea continuă a parcului de tractoare și mașini agricole ce au fost puse la dispoziția țărănimii muncitoare prin intermediul S.M.T. Ajutorul material, financiar și organizatoric acordat de statul socialist, munca perseverentă de convingere a țărănimii muncitoare desfășurată de organizațiile de partid au asigurat o bază trainică pentru atragerea țărănimii muncitoare în gospodăriile agricole colective. Ca urmare a creării bazei tehnice-materiale a agriculturii și a extinderii formelor socialiste de economie la sate, producția agricolă a cunoscut în această perioadă o dezvoltare permanentă. Schimbul de mărfuri dintre oraș și sat s-a extins, țărănimea muncitoare participînd într-o măsură tot mai mare la formarea fondului centralizat de produse agricole. Un rol însemnat în dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre industrie și agricultură l-a avut desființarea sistemului de cote obligatorii și înlocuirea lui cu sistemul de contractări și achiziții. Această măsură a sporit interesul țărănimii în creșterea producției agricole, a contribuit la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare

și la atragerea țărănimii pe făgașul socialismului.

★

Incheierea colectivizării agriculturii a constituit o profundă revoluție socială, care a schimbat din temelii întregul mod de existență a satului. Țărănimea s-a transformat într-o clasă nouă, clasa țărănimii colectiviste.

Condițiile social-economice noi create în satele noastre au făcut ca în etapa actuală, alianța muncitorească-țărănească să capete un conținut nou. În prezent, această alianță exprimă lupta unită a două clase ale societății socialiste pentru realizarea acelorași țeluri: consolidarea și dezvoltarea relațiilor de producție socialiste de la orașe și sate, sporirea continuă a producției industriale și agricole, în vederea ridicării nivelului de trai al întregului popor.

În etapa desăvîrșirii construcției socialiste, una din problemele fundamentale ale întăririi alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea colectivistă o constituie dezvoltarea, în continuare, a bazei tehnice-materiale a socialismului la sate, înzestrarea agriculturii cu cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, dezvoltarea intensivă și multilaterală a agriculturii. Datorită preocupării partidului și a statului nostru, agricultura dispune în prezent de circa 65 000 de tractoare, 62 000 semănători mecanice, peste 32 000 combine pentru păioase și alte mașini agricole. Sporește de la an la an cantitatea de îngrășăminte chimice pusă la dispoziția agriculturii. Comparativ cu anul 1950, cantitatea de îngrășăminte chimice folosită în medie la un hectar a crescut în anul 1963 de circa șapte ori.

Mecanizarea și chimizarea agriculturii determină necesitatea ridicării continue a nivelului tehnic și cultural al oamenilor muncii de pe ogoare, maturizarea conștiinței lor socialiste, apropierea lor și în acest domeniu de cunoștințele și nivelul clasei muncitoare. De aceea, ajutorul acordat de clasa muncitoare țărănimii colectiviste în domeniul creării și introducerii tehnicii noi în agricultură nu se limitează numai la producerea mașinilor și uneltelor agricole. Ele se extind și asupra pregătirii de cadre calificate capabile să minuiască cu pricepere aceste mașini, să aplice regulile agrotehnice avansate în procesul producției agricole. La sfîrșitul anului 1963 lucrau în agricultură 18 000 de cadre cu studii superioare, numeroase cadre tehnice medii, mecanizatori și de alți muncitori calificați prin școli profesionale și cursuri de calificare.

Activitatea de cercetare științifică este mai strîns legată de nevoile producției, contribuind astfel în mai mare măsură la introducerea și generalizarea în producție a metodelor agrozootehnice avansate.

Un rol însemnat în această privință îl au și căminele culturale. Pe lîngă celelalte activități cultural-educative, căminele culturale își aduc o însemnată contribuție la popularizarea a tot ceea ce este nou în agricultură. În condițiile agriculturii colectivizate capătă o însemnătate tot mai mare, însușirea de către masa largă a țărănilor muncitori a cunoștințelor agrozootehnice, strict necesare pentru diferitele ramuri ale producției agricole. Răspunzînd acestei necesități, partidul și statul nostru au inițiat și organizat cursurile agrozootehnice de masă cu durata de 3 ani la care participă un număr tot mai mare de colectivști și lucrători din S.M.T. și G.A.S.

Una din sarcinile principale aflate în atenția partidului, a statului nostru socialist și a întregii țărănimi colectiviste, este sporirea continuă a producției agricole și o dată cu aceasta, consolidarea economică organizatorică a gospodăriilor colective. Pentru a asigura creșterea producției și a productivității muncii, țărănimea colectivistă își îndreaptă eforturile spre a folosi deplin ajutorul primit din partea clasei muncitoare, spre a gospodări cît mai bine mijloacele pro-

prii, în așa fel ca fiecare gospodărie colectivă să devină o unitate economică puternică, la nivelul celor fruntașe.

Condiția principală pentru întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor agricole colective este creșterea continuă a avutului obștesc. „Puterea economică a gospodăriilor colective — arată tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — este indisolubil legată de creșterea avutului obștesc. Alocarea an de an a unor fonduri sporite din veniturile realizate de gospodărie și mărirea fondului obștesc raportat la suta de hectare suprafață reprezintă indicatorii principali care arată progresul realizat de gospodărie și forța sa economică”. Urmînd indicațiile partidului, gospodăriile agricole colective pun în centrul preocupărilor lor, grija pentru mărirea avutului obștesc și în special a fondului de bază. La sfîrșitul anului trecut fondul de bază al gospodării colective din Sintana, regiunea Crișana se ridica la 14 500 000 lei, iar al G.A.C. din Comana, regiunea Dobrogea la 6 600 000.

Sporirea proprietății obștești depinde în mod direct de mărirea producției obținute de gospodăriile agricole colective. Ca urmare, în ultimii ani, un rol important în sporirea proprietății obștești l-au avut folosirea tot mai rațională a pămîntului, aplicarea pe o scară largă a metodelor agrotehnice avansate, dezvoltarea sectorului zootehnic, creșterea numărului de construcții gospodărești, extinderea suprafețelor amenajate pentru irigare etc.

În actualele condiții, sarcini sporite revin țărănimii colectiviste în ceea ce privește contribuția ei la dezvoltarea economiei socialiste, la aprovizionarea crescîndă cu materii prime a industriei și cu produse agroalimentare a populației orășenești. În cadrul schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, un rol tot mai mare îl capătă sistemul de contractări și în special contractările pe termen lung, acestea prezentînd mari avantaje atît pentru stat cît și pentru gospodăriile colective. Cu ajutorul contractelor pe termen lung, gospodăriile colective au asigurată pentru perioada respectivă desfacearea produselor la prețuri avantajoase și stabile. Cunoașterea cu cîtiva ani înainte a cantităților de cereale, carne și alte produse agricole contractate cu statul, precum și a veniturilor pe care le vor obține din vînzarea lor ajută gospodăriile colective la orientarea producției, la perfecționarea planificării producției agricole.

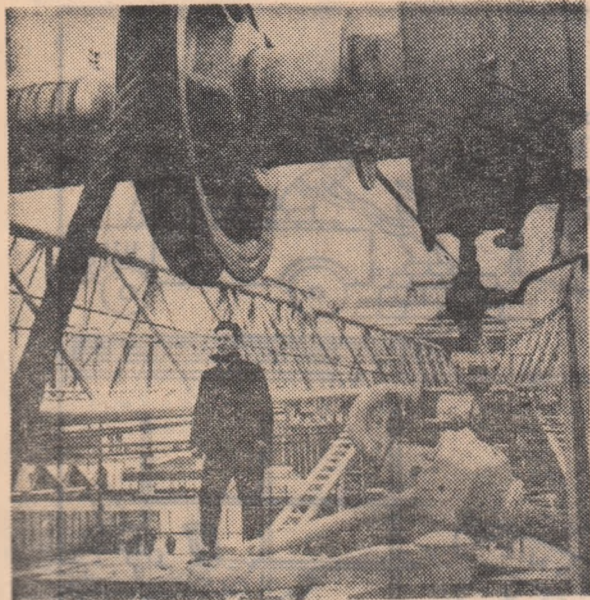
Statul socialist manifestă o grijă deosebită pentru sporirea cointeresării materiale a țărănimii muncitoare în creșterea producției agricole. Pe linia măsurilor cointeresării materiale a țărănimii muncitoare, se înscrie și Hotărîrea Consiliului de Miniștri din iulie 1963 privind sistemul de contractare și achiziții la animale. Această Hotărîre a Consiliului de Miniștri acordă mari avantaje producătorilor care încheie contracte cu unitățile de stat în vederea creșterii și livrării de animale, constituind un stimulent în ceea ce privește sporirea șeptelului și a producției de carne; ea mărește interesul tuturor producătorilor agricoli în creșterea și îngrijirea animalelor.

Legăturile economice trainice dintre oraș și sat, unitatea de interese izvorîtă din existența relațiilor de producție socialiste atît la orașe cît și la sate, lupta unită a clasei muncitoare, a țărănimii colectiviste și a intelectualității legată de popor pentru dezvoltarea economiei naționale și îmbunătățirea condițiilor de viață a celor ce muncesc, sînt expresia vie a politicii științifice duse de Partidul Muncitoresc Român, chează la succesul prezente și viitoare în opera de desăvîrșire a construcției socialiste în țara noastră.

VELICU ARSENIE
Candidat în științe economice

CONSTANTIN PLACINTĂ: Peisaj contemporan (gravură).

Instalația de foraj românească, în greutate de 360 tone și înaltă de 152 metri, funcționând în întregime automat, s-a bucurat de un deosebit succes la Tîrgul Internațional de la Leipzig

R. P. ROMÂNĂ LA TÎRGUL DIN LEIPZIG

Leipzigul este poate unul dintre cele mai vechi târguri din lume. De opt secole negustorii din diferite colțuri ale lumii, parcurgând uneori sute și mii de kilometri, s-au întâlnit aici cu mărfurile lor, mai tirziu cu mostre, creînd orașului o tradiție de loc de întâlnire a estului cu vestul, al nordului cu sudul.

Negustorii din ținuturile românești așa cum atestă un document de pe la 1727, veneau aici cu care încărcate cu mărfuri și plecau înapoi cu alte mărfuri.

Mai tirziu Leipzigul a devenit însemnat târg internațional. Mai ales după cel de al doilea război mondial, la cele două ediții — târgul de primăvară și de toamnă — prezintă mostre un mare număr de țări.

Republica Populară Română a participat în primăvara acestui an, a 23-a oară după război, cu o expoziție de mașini și utilaje, aranjată pe o suprafață de peste 2 700 m.p.

Tîrgul de primăvară din Leipzig, târg cu caracter tehnic, este un prilej de confruntare a nivelului tehnic atins pe plan mondial. Este de aceea lesne de înțeles emoția cu care am așteptat, noi cei ce am însoțit exponatele românești, deschiderea târgului.

Ceea ce a constituit o atracție a expoziției românești, fiind în același timp și cel mai reprezentativ exponat al târgului, a fost instalația de foraj 3 DH-200 A pentru adîncimi de 5 000 m., adîncime și depășită de curînd cu o sondă similară în țara noastră.

Multe ziare, ca Neues Deutschland, Der Morgen, Liberal și altele au subliniat că utilajul petrolifer românesc este prețuit în toată lumea și R.P.R. ocupă unul din primele locuri printre țările exportatoare de asemenea utilaje. Instalația românească a fost un „personaj principal” în numeroase emisiuni ale televiziunii din diferite țări. Telespectatori danezi, de pildă, au putut să vadă precizia cu care a fost ridicată turla sondei.

Instalația 3 DH-200 A a fost premiată cu medalia de aur și diplomă, pentru tehnicitate cît și pentru modul ei de prezentare.

Utilajul petrolifer a constituit numai o parte din mașinile și utilajele expuse.

Între cele mai reprezentative expozate a fost utilajul de cale ferată și rutier — locomotiva Diesel-electrică de 2 100 c.p., vagonul de marfă tip „GC”, camionul „Carpați” și noul tip de tractor „U-650”. Mulți admiratori au avut și mașina de frezat universală, mașina de găurit — strungul Carusei și alte mașini unelte. Apreciate pentru gradul de automatizare au fost de asemenea mașinile de rodat și șlefuit bile, de rectificat plane, de frezat roți dințate.

Zilnic expoziția românească a fost vizitată de mii de persoane, specialiști, tehnicieni, oameni de afaceri, public. Cartea de impresii stă mărturie a prețuirii de care s-au bucurat exponatele românești. Directorul unei întreprinderi exportatoare de produse de oțel din R.F. Germană, nota: „am fost uimit de înaltul stadiu tehnic al mașinilor prezentate care, ca și instalația de foraj expusă, dovedesc în modul cel mai convingător rapida dezvoltare a industriei românești de mașini”.

Cuvintele „am fost adînc impresionat de înaltul nivel al exponatelor românești” au revenit cel mai adesea. Poate constitui o mîndrie pentru constructorii romîni de mașini faptul că aprecieri din cele mai elogioase la adresa produselor românești au fost făcute de specialiști, oameni de afaceri, personalități din țări cu o veche tradiție în industrie.

L. TONCEANU

Delegația noastră LA TRATATIVELE DE DEZARMARE

În orașul elvețian de pe malul lacului Lemman se desfășoară, de mai bine de doi ani, tratative în problema dezarmării. Din cele 114 state membre ale O.N.U. a fost format un comitet alcătuit din 18 state *) căruia i s-a încredințat sarcina de a cerceta problema dezarmării generale și totale, de a elabora măsuri corespunzătoare înlăturării acestui țel. Prezența R. P. Romîne într-un organism internațional atât de important este o dovadă a prestigiului de care se bucură politica externă a R. P. Romîne pe arena internațională.

Reprezentanții Republicii Populare Romîne la tratativele de la Geneva au exprimat, în repetate rânduri, convingerea că prin eforturi sincere ale tuturor guvernelor, problema cheie — înlăturarea dezarmării generale și totale — poate și trebuie să fie rezolvată. Activitatea delegației romîne se înscrie tocmai pe linia unui asemenea efort.

Înlăturarea dezarmării generale și totale este o problemă grea și spinoasă. Pînă să se ajungă la încheierea unui acord, de ansamblu, statele pot realiza anumite înțelegeri, se pot înlături măsuri colaterale care să înlănească atingerea obiectivului principal — dezarmarea generală și totală. Susținînd acest punct de vedere, delegația R. P. Romîne a formulat inițiative proprii și a acordat sprijinul său unor propuneri constructive, în concordanță cu politica externă activă, de pace și colaborare internațională, pe care o promovează consecvent țara noastră.

Delegații țării noastre la tratativele de la Geneva au vorbit în numele întregului popor romîn cînd au subliniat că ideea creării unor zone denuclearizate în diferite regiuni ale lumii a prins rădăcini în viața internațională, deoarece corespunde aspirațiilor de pace și securitate internațională a popoarelor. Crearea de zone denuclearizate ar corespunde dorinței popoarelor de a vedea limitîndu-se primejdia nu-

*) În urma reluzului Franței de a participa la lucrările Comitetului sînt prezente doar 17 state.

cleară, ca un pas în direcția lichidării ei definitive și complete.

Delegația R. P. Romîne consideră pozitiv faptul că în debaterile consacrate măsurilor colaterale, atenția s-a concentrat asupra reducerii bugetelor militare în legătură cu care s-ar putea ajunge, fără prea multe amînări, la o înțelegere, ceea ce ar exercita o influență pozitivă asupra întregii situații internaționale. Reprezentantul romîn a subliniat în mod deosebit importanța propunerii făcute, în cadrul Comitetului celor 18, de a se lansa un apel către guverne în vederea reducerii bugetelor militare.

După aprecierea guvernului romîn este necesar să se continue și să se intensifice eforturile pentru încetarea oricărui experiențe cu arma nucleară, inclusiv cele subterane, pentru interzicerea producției armelor nucleare, a răspîndirii lor, a

atac prin surprindere, sprijină încheierea unei înțelegeri în vederea retragerii trupelor străine de pe teritoriile altor țări, pentru că și prin această măsură s-ar contribui la normalizarea vieții internaționale. R. P. Romînă se pronunță în favoarea încheierii unui pact de neagresiune între organizația Tratatului de la Varșovia și pactul Atlanticului de nord.

În actuala sesiune a Comitetului celor 18 state — începută la 21 ianuarie 1964 — se discută mult propunerea cunoscută a guvernului Uniunii Sovietice, privind menținerea de către cele două mari puteri nucleare pînă la sfîrșitul procesului de dezarmare generală și totală, pe teritoriile proprii, a unui număr limitat de rachete intercontinentale, rachete antirachetă și rachete antiaeriene de tipul sol-aer. Propunerea sovietică oferă o bază corespunzătoare pentru negocieri.

Demonstrație în orașul Duisburg, Republica Federală Germană, împotriva bazelor pentru rachete în Ruhr

mijloacelor de transportare a acestor arme, pentru lichidarea stocurilor de armamente nucleare existente; de asemenea, să se intensifice eforturile în vederea reducerii și apoi desființării complete a tuturor forțelor militare și armamentelor. Guvernul R. P. Romîne susține necesitatea adoptării unor măsuri concrete și eficiente pentru înlăturarea pericolului unui

„In ceea ce ne privește, a subliniat recent reprezentantul romîn, sintem de părere, ca și în trecut, că cea mai bună soluție ar fi de a se distruge toate armele nucleare și mijloacele de transport ale acestora încă din prima etapă a procesului de dezarmare. Din păcate, un acord în acest sens, în momentul de față, pare a fi greu de realizat. Propunerea sovietică, răspunzînd la temerile exprimate din partea statelor occidentale, are, după părerea noastră, meritul de a veni în întîmpinarea celorlalte părți, ușurînd astfel apropierea pozițiilor.”

Susținînd această inițiativă, ne exprimăm convingerea că ea ar putea să scoată din punctul mort tratativele cu privire la dezarmarea generală și totală, să le dea un impuls pentru realizarea unui acord”.

Declarațiile făcute la 21 și 22 aprilie de către N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., L. Johnson, președintele S.U.A. și A. Douglas-Home, primul ministru al Marii Britanii, cu privire la măsurile în vederea reducerii producției de materiale fisionabile (nucleare) destinate scopurilor militare, au fost apreciate pe linia acțiunilor de îmbunătățire a relațiilor internaționale, de limpezire a perspectivelor dezarmării. Vorbînd în Comitetul celor 18 state, reprezentantul țării noastre spunea în legătură cu noile declarații: „Acest nou pas pe calea deschisă de acordurile realizate anul trecut nu poate decît să promoveze eforturile îndreptate spre soluționarea problemelor esențiale ale dezarmării și în primul rînd ale dezarmării nucleare, pentru care comitetul nostru trebuie să-și consacre în continuare toate eforturile”. Delegatul romîn a exprimat speranța că importante hotărîri enunțate vor fi urmate de măsuri concrete de dezarmare.

CRISTIAN POPIȘTEANU

DIN AGRICULTURA ȚĂRILOR SOCIALISTE

● În R.S.S. Lituaniană s-au deschis cursuri la care 60 000 de țărani lituanieni studiază posibilitățile de aplicare a realizărilor chimiei în practica agricolă. Lecțiile sînt ținute de agronomi, zootehniști, profesori de la școlile medii și superioare. Ei explică cursanților bazele agrochimiei, pedologiei, fiziologiei plantelor, regulile aplicării îngrășămintelor minerale.

Cursurile, care se țin direct la fermele zootehnice și în brigăzile de cîmp ale tuturor colhozurilor și sovhozurilor, sînt strîns legate de nevoile producției.

● Agricultură R.P. Polonă primește anul acesta cu 90 000 tone îngrășămintă (substanță pură) mai mult decît în anul precedent.

● Lucrătorii gospodăriei agricole de stat din Pesinok — Slovacia de vest — au construit prototipul unei căi mobile suspendate. Ea va servi la transportul pămîntului destinat amenajării de spații verzi.

Cu ajutorul acestei căi mobile suspendate se va putea transporta pămînt și în locurile unde nu există un alt mijloc de transport.

Vagonetul căii mobile poate ridica 200—250 kg de pămînt.

● Agricultură socialistă a R.P. Ungare a primit anul trecut 9 500 de tractoare, numărul lor ajungînd astfel la 49 404.

● Pomicultura a capătut o largă dezvoltare în R.P.D. Coreeană. Suprafața totală a livezilor este de 4,9 ori mai mare față de anul 1944, anul dinainte de eliberarea țării.

Pentru a asigura cadrele necesare — tehnicieni și muncitori calificați — în diferite regiuni ale țării au fost create 25 de centre de pregătire pentru pomicultori. Cei care frecventează cursurile învață cele mai avansate metode de sădire și îngrijire a pomilor, plantarea livezilor, combaterea insectelor nocive, înmagazinarea fructelor.

Anul acesta, cursurile vor fi absolvite de peste 3 300 de oameni.

FOILETONUL

Venise în comuna dobrogeană Crucea cu ținta precisă de a-l lua tovarășului Dumitru Barbu, președintele sfatului, un interviu privind distincția primită recent: premiul I pe regiune în acțiunea de înfrumusețare și gospodărire a satelor. Intrai în clădirea sfatului popular și bătu la o ușă: nimeni. Încercai la alta: tot nimeni. „Ce-o fi și asta, îmi zisei, n-ai chiar nimeni pe-aici?”

Dădui să plec, dar mă izbii de paznicul ieșit la rezezeală din camera unde se afla telefonul.

— Unde-s tovarășii? îl întrebai eu.
— Toată lumea e pe teren.
— Și tovarășul președinte?
— Își face plimbarea zilnică.
— Cum așa, pe unde?
— Pe ulițe.

— Păi cum la ora asta se plimbă? făcu eu revoltat la gândul că va trebui să-mi bat picioarele și să-l caut.

— Da, asta-i ora dumnealui. Căutați-l și-o să vedeți.

Plecai necăjit de-a lungul străzii principale, întrebându-mă: „Ce stil de muncă o mai fi și asta? Nici n-au luat bine premiul I și au început-o cu plimbările? Deh, se mai întâmplă; întâi succesul, apoi culcatul pe lauri...”

Nu departe de căminul cultural cu firmă de neon îmi atrase atenția noul restaurant: vitrine mari, instalații frigorifice, terasă afară. Intocmai ca la grădinile de vară din Mamaia. Cerul un sirop la țap și îl sorbii cu năduf. Trecu apoi și pe la sediul G.A.C.

— Nu-i nimeni aici — mă informă paznicul, un moșneag care parcă era „dublura” celui de la sfat. — Toți sînt la cîmp. Pe tovarășul președinte îl puteți găsi însă ușor: e la terasă.

— La terasă? Păi de-acolo vin și strigal exasperat.

— Nu se poate, vă spun precis!

Mă întorsei la terasă. Nu-l văzui decât pe vâmburș și pe ospătar, așa că-i zisei ceva în gînd paznicului care mă păcălise la atîta timp după 1 aprilie! Aflai însă unde era președintele sfatului: pe o uliță lăturalnică. Se plimba!

Mă fulgeră un gînd: „Unul se plimbă, celălalt bea la terasă. Ce mai foileton împotriva delăsării în muncă!” Găsindu-l pe președintele sfatului, îl lua „tare”!

— Așa va să zică! Dumneavoastră pe ulițe, iar președintele G.A.C. la terasă!

— Ce să-i faci, zise el. Astea-s sarcinile noastre... („Sigur, gîndii eu, să te plimb și să stai în circiumă!”).

— „Vrem să modernizăm și ulițele lăturalnice, nu numai strada principală, îmi explică președintele. Facem și canalizare de aceea trec zilnic în revistă „santierul” sfatului.

— Dar președintele G.A.C.? biiguil eu.

— Terasa, cum o numim noi, e slăbiciunea sa: plantează acolo 6 hectare de vie nobilă. Era un deal sterp...

Simții că de fapt cuvîntul „foileton” îmi rămăsese pe undeva prin git ca un nod amar pe care îl înghiții repede. Înțelegeți de ce: foiletonul meu murise... înainte de a se naște!

GEORGE MIHAESCU

Cronică rimată

INTÂMPĂRI DE SEZON

Un tractor vioi și adravăm
Tot ogoru-a pieptănat
Și pămîntul bun și reavăm
Cu semințe l-a-mpănat.

— Ura, ne-au venit bucate!
Am zis niște larve-n cor
Și de bucurie, toate,
Și-au ieșit din pielea lor...

Uite-le cum se indeasă
Printre boabe mii și mil,
Să-și găsească masă, casă,
Ba să-și crească și copiii...

Larvei moi de Colorado
Un gîndac îi dă sfat:
— Frunza de-o ieși, tu prad-o,
Că e dulce la mîncat...

— Hi, hi, hi așa voi face!
Spuse larva și apoi.
Cu gîndacul vru să joace
(De-nceput) un tontoro!

Dar ce-i asta? De o dată
Norii de praf căzură grei:
Praf de Hexatox și iată...
Praful s-a ales de ei!

STEFAN TITA

Și din piatră!

Lîngă satul de sub munte
Cu căsuțele mărunte
Sta, demult, un deal golaș
Cu pretenții de... imasă.
Apele îl tot brăzdară
Ca pe-o babă centenară
Pin-acum vreo cinci ani, cînd
Oamenii și-au pus în gînd
Să-i preschimbe vechea față
Și să-i dea un rost în viață.
Își luară ajutoare

Niște aprige tractoare
Care l-au ferchezuit
Cum nu s-a mai pomenit!
Ridurile să-i îndrepte
Oamenii l-au pus în... trepte
Imbrăcîndu-i cu puieti
Rostul noii frumuseți.

Și-azi, în tinăra livadă,
Prunii stau ca la paradă.
Văruți pîn'la genunchi,
Curății pe-ntregul trunchi,
Cu coroana pieptănată
Și-n soluții parfumată,
Gata toți să dea în floare
(Încărcați de nea sub soare!)

Un flăcău pornit pe sașă
Zice către fata dragă:
— Și din piatră, poți să spui că
Stoarcem riulet de... tuică!

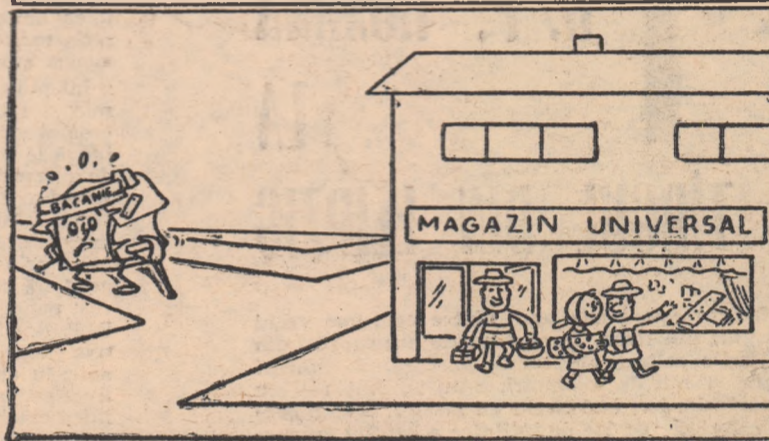
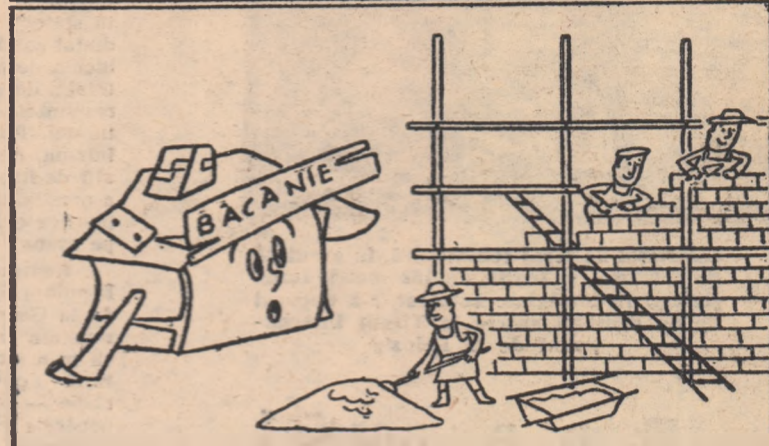
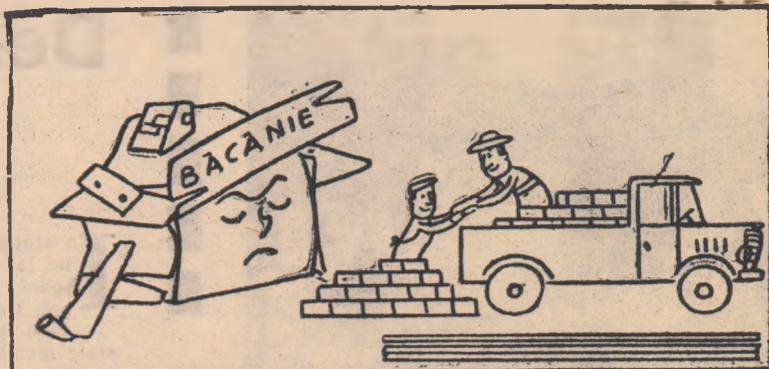
LASCĂR STANCU

IN PATRU RINDURI

Unui șahist rămas de-
seori în criză de timp.
Tot mereu umblă, săracul,
Pe la doctori de-un răstimp
Dar nici unul nu-i dă leacul
Contra crizelor... de timp.

GH. ZANEA

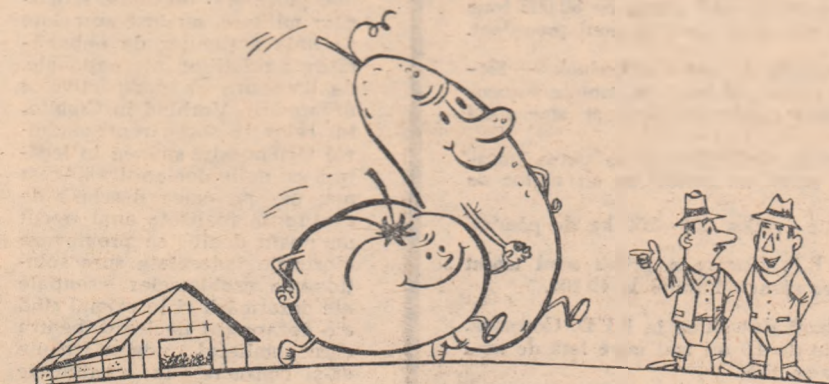
Unui birocrat.
Nu ar avea vreo folosință
Acest catren să-i dai în dar,
Căci cu a lui obișnuință
Precis l-ar pune la... dosar.
S. HOROVEANU

Fără cuvinte.

Desen de SIMION ALEXANDRESCU

G.A.C. Horia, reg. Banat, obține an de an venituri însemnate din vînzarea truffandalelor produse în sere.

— Ce se tot mîndrește așa?
— Sînt în fiecare an primii din gospodărie care pleacă la oraș!...

La G.A.C. Cacomeanca, reg. București, terenurile din lunca Dunării, redade agriculturii, sînt însămițate pentru prima oară cu porumb.

TRACTORISTUL: — Vi-l prezint pe înlocuitorul dumneavoastră!!